

Ze zitten samen in de trein, Bonnie en Lowieze. Op weg naar zee.

Lowieze heeft de wanten aan die Bonnie voor haar heeft gebreid. Haar handen zitten lekker warm in duizend kleuren.

Ze zitten bij het raam. Tegenover elkaar, met een tafeltje tussen hen in. Zo kunnen ze naar elkaar en naar buiten kijken.

Goed geregeld, vindt Lowieze.

Achter het raam schuiven de velden voorbij. Groen en bruin met af en toe een waterplas en veel knotwilgen. Gekke bomen zijn dat. Precies kleine dikke trollen met hun takken als uitgestrekte armpjes in de lucht. 'Zeven!' roept ze en de meneer aan de overkant van het gangpad schrikt op. Maar Bonnie knikt.

Ze tellen kerktorens. Daar zijn er veel van, maar ook weer niet té veel. Je moet goed uitkijken. Lowieze springt op, elke keer als ze er één ziet.

Nu en dan vertelt ze iets aan Bonnie. Iets waar ze opeens aan moet denken. Of iets wat ze nog niet aan Bonnie heeft verteld. Zoals over Poelika en de muis. Of over Satrisna's vinger, waarin je de afdruk van Poelika's tandjes kon zien. Lowieze proest als ze eraan terugdenkt. Ze voelt zich zo blij, in haar lijf zitten vandaag wel honderd fladderende vogeltjes. Ze heeft de hele tijd zin om te lachen en te roepen en te springen. Alles tegelijk.

Een hele dag met Bonnie naar zee. Alleen met Bonnie!

En ze hebben geluk. Het is berekend buiten, maar de zon schijnt.

Zij en Bonnie houden allebei erg veel van de zee. Papa en mama niet, die willen altijd naar het bos. Lowieze vindt er niks aan. Uren wandelen en je ziet alleen maar bomen. Ze moet al zuchten als ze er nog maar aan denkt.

Maar voor papa is het precies omgekeerd.

'De zee is een grote, saaie plas,' zegt hij. 'En al die appartementen zijn walgelijk.'

Als het over de zee gaat, trekt papa zijn lelijkste gezicht. En steevast broemt hij er een liedje bij. '*Bovenal is de zee koude soep ...*'

Daar moet Lowieze van stampvoeten.

Gelukkig houdt Bonnie ook van de zee.

'Kijk!' wijst Bonnie nu. 'We zijn er bijna.'

In de verte doemt een lange rij grijze flatgebouwen op. Daarachter ligt de zee, weet Lowieze.

Opeens kraken de luidsprekers in de trein. De conducteur wil wéér iets zeggen.

'Dames en heren,' klinkt het. 'We komen aan op onze eindbestemming en ...' Even laat de conducteur een pauze vallen en iedereen op de trein spitst nu de oren. 'En ... de zon schijnt!' zegt hij en je hoort een lach in zijn stem.

Grappig, denkt Lowieze. Je kunt aan stemmen horen of ze blij zijn of triest. Alle mensen in de trein glimlachen nu.

Die conducteur is een beetje gek, denkt ze. Maar dat kreeg hij mooi voor elkaar – een trein vol lachende mensen. Dat is niet makkelijk. De meeste grote mensen hebben van zichzelf een somber gezicht, zeker in de winter.

Maar het is hem gelukt en hij heeft gelijk.

Het is een stralende dag. En iedereen op de trein heeft zin in zee.

7

8

9

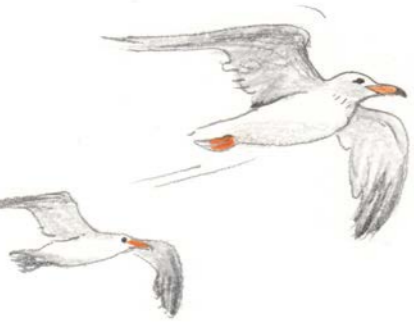
10

11

WC

Relaxo Lupa

Vamos a la playa

Als ze uitstappen, slaat de wind hen om de oren. Bonnie knoopt gauw een sjaal om haar hoofd.

‘Ruik je het, Bonnie?’ Lowieze snuift. De lucht ruikt al naar de zee, ook al kunnen ze haar nog niet zien.

‘Kom!’ Ongeduldig trekt Lowieze aan Bonnies hand.

Nu ze de zee in de neus krijgt, kan ze niet meer wachten. Ze zou willen hollen.

Maar dat kan Bonnie niet. Jammer.

‘Rustig, rustig,’ kreunt ze. ‘Mijn benen zijn niet meer zo jong.’

Stiekem gluurt Lowieze naar Bonnies benen. Ze zitten verstopt in kleurrijke panty’s onder haar lange rok met de strepen. Bonnies benen zijn mollig en kort en haar kleine voeten in de mooie schoentjes stappen maar langzaam voort.

Lowieze zucht diep. ‘Oké dan.’ Dit gaat lang, lang duren.

‘Ik doe mijn best, echt waar,’ verdedigt Bonnie zich. ‘Maar mijn knie doet pijn. En ik word gewoon sneller moe dan vroeger.’

En dus stapt Lowieze traag naast Bonnie. Bij elke stap tilt ze haar voet hoog in de lucht, zodat ze in hetzelfde tempo lopen.

Bonnie vertelt intussen een verhaal over vroeger, een verhaal over zand, want dat past bij de zee.

‘Weet je nog, Lowieze, dat ik soms met mijn mama en papa en kleine zus naar een grootwarenhuis ging, in de grote stad? Wel, daarna gingen we altijd lekker eten met ons vieren, in een heel speciaal restaurant. Het voelde als een feest!’ Bonnies ogen blinken als ze eraan terugdenkt.

‘De snelweg bestond toen nog niet, dus we reden langs allerlei weggetjes door kleine steden en dorpen. En daar was het dan opeens: restaurant *Het zandtapijt*. In de grote zaal stonden alle tafels tegen de wanden en in het midden, op de grond, lag een reuzegroot schilderij, gemaakt van zand. Ernaast stonden schaaltes met zand in alle kleuren van de regenboog. Soms werd er opeens, zomaar, een nieuw zandschilderij gemaakt. Dat was geweldig om te zien ... Op de terugweg naar huis zongen we liedjes of we telden om het meeste paarden in de wei.’ Bonnie port Lowieze vrolijk in de zij. ‘Kom, we zingen er ook eentje.’ Samen zingen ze uit volle borst over de poppenkoopman die op reis ging. En dan zijn ze er opeens, toch nog onverwacht.

Daar is ze.

Oneindig grijsblauwgroen, met schuimende koppen die schitteren in de winterzon.

‘De zee!’ Lowieze gilt van plezier.

Zonder nadenken laat ze Bonnies hand los en zet het op een rennen. Het zand is zo zacht, ze zakt erin weg. Het grijpt haar voeten vast en houdt haar tegen.

Snel snel schopt Lowieze haar laarzen en kousen uit. IJskoud, maar nu kan ze beter lopen. Ze holt ervandoor – haar haren wapperen in de wind, een fantastisch gevoel.

Lowieze rent en rent, naar het enorme water daar in de verte. En ze ziet alles tegelijk.

Ze ziet de meeuwen dansen in de lucht – ze hoort ze krijsen – en ze ziet de duizenden schelpjes op het harde zand, allemaal anders en allemaal mooi. Ze ziet de ribbels op het strand. En het water ertussen, dat de lucht weerspiegelt, zo fel dat ze haar ogen dicht moet knijpen.

De wind suist in haar oren en de lucht en het water lijken precies even blauw.

Het maakt haar wild in haar hoofd. Alsof de wind er dwars doorheen blaast en al haar gedachten en fantasietjes dooreenwarrelen.
Bij het water remt ze abrupt. Haar voeten worden nat, het is ijsig koud.
Lowieze kromt haar tenen in het natte zand.
Zandwormpjes kruipen tussen haar tenen naar omhoog. Wat een gek gezicht is dat.
Met een grijns draait ze zich om.
Waar blijft Bonnie toch?

